

**Abril
de
2016**

**2n Concurs de microrelats
de Sant Jordi**

**Servei Local de
Català de Sant Boi
de Llobregat**

BÀSIC

Noelia González Rocamora

Bàsic 3

Guanyadora del premi per al nivell Bàsic

I l' amor arribarà i una rosa et portarà. Serà una curta espera; tot passarà a la primavera. La vida es fa de color rosa perquè l' amor s'hi posa; sempre més intens i fort a la primavera. Tot perdura: la rosa, l' amor, la primavera.

José Manuel Pérez Vigil

Bàsic 2

La primavera és el començament, on l'amor dóna un nou fruit, com una rosa. I com aquesta rosa, és el drac que porto dins, que guarda en el meu cor un pensament... els teus ulls, la teva boca; i que en aquest San Jordi tan especial, guardis el llibre, on a cada fulla estigui escrit , el meu amor per tu.

Soraya Acosta Saceda

Bàsic 3

Jo mai havia escoltat la història de San Jordi. Quan era petita, la meva mare m'explicava un altre tipus de llegendes o contes perquè em quedés adormida, però aquesta llegenda en concret no la coneixia, i això que m'agraden molt els dracs; de fet, tinc el tatuatge d'un drac a l'espatlla. Quan vaig conèixer el meu marit, ell em va explicar que existia aquesta llegenda ja que ell és català i la coneix de sempre. Ell em va dir que en aquest dia es regala una rosa a les dones i un llibre als homes i cada any em regala aquesta preciosa i perfumada flor, encara que ell no vol que li regali llibres perquè no és de llegir. Ara, com ja visc a Barcelona, podré gaudir cada primavera d'aquesta tradicional festa.

Elizabeth Cruz Rodriguez
Bàsic 3

La sireneta

Un matí assolellat de primavera una parella de nuvis passejaven per la vora de la mar. Es van tombar a la sorra contemplant les ones. De sobte va aparèixer una sireneta molt bonica i jugant al mar es submergia i, en una d'aquestes, va sortir donant-los una sorpresa a aquesta bella parella. A la noia li va regalar una rosa vermella i al noi un llibre. Era tanta la sorpresa, que es van quedar emocionats i tristos en veure la sireneta desaparèixer.

ELEMENTAL

Alejandra Al Saghir Mora

Elemental 1

Aprenenta del VxL

Guanyadora del premi per al nivell Elemental

Hi havia una vegada un noi molt entremaliat que es deia Jordi. Li agradava molt descobrir coses noves. En Jordi vivia amb la seva àvia a la muntanya. Un dia va decidir anar al bosc ell sol, i mentre estava caminant va escoltar el plorar d'algú. Va acostar-s'hi i va veure un drac molt petit que estava plorant i plorant. En Jordi es va sentir malament perquè el drac estava trist, i li va preguntar: -“ Per què plores?” El drac li va respondre: - “perquè he perdut la meva pilota quan jugava al costat del riu” En Jordi va somriure, va treure una pilota petita de la seva butxaca, i li va oferir jugar amb ell. El drac ho va acceptar molt feliç i van jugar junts.

Un dia de la primavera, exactament el 23 d'abril, era l'aniversari d'en Jordi, per això va convidar el drac a menjar un tros del pastís que li havia fet la seva àvia. El drac estava molt feliç, per la qual cosa va tallar una rosa i li va donar a en Jordi com a senyal de la seva amistat. Des d'aleshores en Jordi i el drac es van convertir en amics inseparables

INTERMEDI

Susana Ruiz Chica

Intermedi 3

Guanyadora del premi per al nivell Intermedi

Confós

- Rosa, Rosa, tu que ets la més bella i ets el meu amor, per què no em regales tu el teu amor?
- Ai, Jordi, Jordi, no crec que sigui el teu amor, crec que has llegit mots contes i t'has destrossat el cor.
- No diguis això, que t'estimo de debò.
- Llavors serà la primavera que t'ha confós.
- La primavera no m'ha confós; ets tu amb la teva resplendor i no és cap conte de dracs i lluitadors, sinó la nostra història de debò. Per això, estima'm com t'estimo jo.
- Jordi, si m'ho dius de debò, et regalo el meu amor.

Montserrat Salmerón Rodríguez

Intermedi 1

L'àvia diu que el Jordi és un sant. Cada any a la primavera, ella li escriu en un trosset de paper els seus dracs i dimonis, i així ell que els tracti com s'han de tractar. Després ella guarda el paperet dins d'un llibre vell perquè no és perdi. Aleshores, el Jordi arriba amb el seu cavall blanc, un escut polsegós i una llança torta. Ja comença la lluita per acabar amb les seves pors. Avui l'àvia té un somriure especial, la seva mirada continua perduda davant de la finestra, sembla que porta un llibre i una rosa entre les seves mans. Obro els ulls, hi ha soroll al carrer... Ja arriba el Jordi.

SUFICIÈNCIA

Sandra Lomeña Gómez

Suficiència 2

Guanyadora del premi per al nivell de Suficiència

El començament del final

Ella roman asseguda davant de la finestra. La seva cadira es bressola pel lleu impuls de les seves cames. A l'habitació neix la penombra. La rosa que adorna el seu moble s'ha marcit, fa dies que no té aigua. Les seves mans tremoloses amb prou feines poden passar les fulles del llibre que llegeix des de fa diverses hores. La foscor s'ha instal·lat per complet en l'estada i la llum ha desaparegut, però ella amb prou feines se n'ha adonat...els seus ulls s'hi han adaptat. Un petit cop crida la seva atenció i per un moment ha deixat de llegir. Gairebé sense forces es posa dempeus i camina cap a la finestra. Al carrer el nens juguen i fan soroll...Estan feliços...La primavera desperta aquests sentiments. Pensa en un altres temps en els quals ella també baixava al parc i saludava coneguts. Ja fa molts anys que va deixar de fer-ho. Per un moment pensa que pot tornar a fer-ho, però els seus peus només caminen fins a la cadira. Es gira i torna a asseure's en el seu vell balancí. ...Un altre dia serà...Avui no... I somriu...

Ball de sentiments

Quan ell va passar a recollir-la, ja portava una hora esperant, però no li va importar. Sabia que venia de treballar o això volia creure. Portava una rosa a les seves mans i un somriure en la seva cara. Sempre somreia igual... La va besar tendrament i li va acariciar les seves galtes. Alguna cosa havia canviat, ho pressentia dins d'ella. Van sortir junts i van pujar al cotxe. No van parlar gens durant el trajecte. El silenci es va apoderar d'ells. A la festa, tots ells hi eren. Es va apropar a la seva taula, encara tenia el cartell de "reservada".

Els acords d'una melodia començaven a sonar. La va agafar fortament per la cintura i la va convidar a ballar. El ball de la primavera estava començant i tots els convidats s'agrupaven al centre de la pista. Ella es va deixar portar... En aquell moment no aconseguia recordar quina havia estat l'última festa a la qual acudien junts...Nadal, aniversari, sopar de feina...Feia anys que no sortien junts, però ara no li importava, era feliç i en el seu cap només hi havia lloc per a aquest moment. Va pensar en el temps en què l'amor els va unir uns anys enrere. Va deixar de pensar... El temps semblava haver-se detingut, per començar de nou.

VOLUNTARIAT PER LA LLENGUA

Mercè Granados Bestard

Voluntariat per la llengua

Guanyadora del premi per al Voluntariat per la llengua

Mirades

Quan viatjo amb el metro no faig res. M'agrada mirar. I miro.

Aquell dia, quan les portes es començaven a tancar, vas entrar corrent i et van enganxar un tros de l'esquena de la jaqueta. Dissimuladament, vas intentar desenganxar-te però vas desistir de seguida. Allà recolzat a la porta, amb la respiració encara alterada i les galtes enceses, miraves al voltant, avergonyit, tímid. Em vas semblar tan innocent, tan dolç, tan tendre...

La propera era la meva estació i les portes alliberarien la teva jaqueta i potser baixaries.

Esperant al teu costat vaig poder llegir mig títol del llibre que portaves sota el braç: L'amor a t... També ficar-te a la butxaca de la jaqueta un tros de paper rosa amb el meu telèfon.

Quan, des de l'andana, vaig veure el túnel tot negre, el meu telèfon va vibrar.

Cita

Respirava fatigada i les galtes em bullien perquè acabava de fer una cosa insòlita en mi. Acabava de baixar del metro i no em reconeixia. Mai no havia contactat amb un desconegut així com així, posant-li un paper a la butxaca amb el meu telèfon.

Al maluc dret vaig notar com el mòbil vibrava quatre vegades. I jo seguia a l'andana, immòbil, mirant el forat negre que el

metro havia deixat. No gosava ficar la mà a la bossa per comprovar qui m'enviava els whatsapp.

El soroll del següent metro que entrava a l'estació em va tornar a la realitat. Entre els llibres, els blocs i els bolígrafs estava el meu mòbil.

Els quatre missatges d'un número desconegut deien:

- Em dic Jordi
- T'espero aquesta tarda a les 6 a la sortida del metro Liceu
- Et regalaré una rosa
- Regala'm la teva mirada

I aquella tarda les Rambles estaven precioses.

Sant Jordi

Demà és Sant Jordi. A primera hora aniré a comprar-te la rosa més preciosa que trobi, ben fresca perquè m'agradaria que et durés uns quants dies. La posaré en aquell gerro transparent que ens van regalar els nens pel nostre aniversari de bodes.

Quants anys de casats celebràvem? No recordo si eren cinquanta-sis o cinquanta-vuit, últimament no tinc fina la memòria.

Mai no hem passat un Sant Jordi sense un llibre i un rosa però aquest any el llibre no cal. Encara tinc sense llegir el de l'any passat perquè com que no m'hi veig gaire...

Sempre has volgut la rosa de les vermelles, amb l'espiga i amb la tija ben llarga perquè dius que dura més. Així te la compraré demà i te la portaré. Intentaré recolzar bé el gerro, no fos que un cop de vent el fes caure.

